

[Agerschau]

at handle om kontanthjælp til unge. Det skal socialministeren for det første ikke bestemme, og for det andet handler lovforslaget fra socialministeren jo ikke om kontanthjælp til unge, det handler som før nævnt om en meget bred og generel bemyndigelse for hele kontanthjælpsområdet i bistandsloven. Men socialministeren står her på talerstolen og bliver ved med at snakke om snævre rammer, og jeg spekulerer på, om vi i virkeligheden står med to forskellige lovforslag. Det lovforslag, jeg står med, handler ikke om snævre rammer til at ordne socialministerens sultecirkulæreproblem. I det lovforslag, jeg står med – og jeg vil da læse det op, så socialministeren kan være bekendt med det – står der, at der indsættes to stykker i §§ 37 og 43, og de lyder: »Socialministeren kan fastsætte nærmere regler om tildeling og beregning af hjælp efter denne bestemmelse.« Det er det lovforslag, jeg står med, og det er for mig en helt generel bemyndigelse.

Når jeg så blader om i bemærkningerne, fremgår det stadig væk, at det er en helt generel bemyndigelse. Der står f.eks.: »Dette har f.eks. været tilfældet med den sociale ankestyrelses afgørelse i klagesager om hjælp til unge.«

Der er visse principielle spørgsmål, der skal ordnes via bekendtgørelser, men jeg har stadig væk ikke fået et tilfredsstillende svar på, hvad det er for nogle ting, socialministeren tænker på ud over sultecirkulæreproblemet. Er det en særlig kontanthjælp til ældre? Er det en særlig kontanthjælp til kvinder? Hvad er det, ministeren tænker på derudover?

Jeg stillede det spørgsmål til socialministeren, om 9 måneders reglen kunne være indført via bekendtgørelse, hvis dette lovforslag havde været vedtaget i efteråret. Det svarer ministeren for så vidt ikke på. Han står med lidt himmelvendte øjne og siger, at det burde være fuldstændig utænkeligt at gøre det uden om folketinget.

Nu er der mange af de ting, som socialministeren har taget initiativ til her i efteråret, som jeg faktisk mener burde være utænkelige, så derfor vil jeg gerne gentage mit spørgsmål: kunne den 9 måneders regel rent juridisk være indført, hvis dette lovforslag havde været vedtaget i efteråret?

Socialministeren bliver ved med at fremhæve, at der har været uklarhed i kommu-

nerne med hensyn til fortolkningen af dette problem. Der er uklarhed i kommunerne om mangfoldige ting i bistandsloven. Har ministeren i sinde at udsende den slags bekendtgørelser, den slags cirkulæreskrivelser, hver gang en kommune ringer ind og siger: nu er vi uklare? Det kunne jeg også tænke mig at få oplyst, og i forbindelse med selve sultecirkulæreproblemet mener jeg, at den afgørelse, der foreligger fra den sociale ankestyrelse, og den sociale meddelelse, der er kommet ud, skaber klarhed i kommunerne og fortæller kommunerne, hvilket retsgrundlag de nu skal ordne disse sager på.

Tove Niemann (FP):

Vi kan ikke komme uden om, at denne diskussion mest drejer sig om cirkulæret vedrørende kontanthjælp til unge. Når nu der skal skæres ned – og det ved vi alle sammen der skal – på de sociale områder, finder vi det fra fremskridtspartiets side helt indlysende, at det også må berøre de helt unge, der ikke har ansvar over for ægtefæller eller børn eller har sat sig i store boligudgifter. Vi må konstatere – selv om jeg ved, at ikke alle vil indrømme det – at dette cirkulære blev udstedt, fordi der skulle spares, men derfra og til at udstede en generel bemyndigelse er der lang vej. Bemyndigelsen vil virke mærkelig på en diffus rammelov, hvad bistandsloven jo er. Vi er i færd med at lave et socialt kludetæppe i form af bemyndigelser.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Det er jo naturligt, at mange ordførere fremdrager navnlig de to sager fra Odense, men man må stadig væk erindre, at det er to konkrete sager, der er afgjort på et ganske konkret grundlag. Hvis man i sin sagsbehandling fra Odense kommune havde tilbagesendt sagen til ankestyrelsen med bemærkning om, hvorfor man havde taget de pågældende beslutninger, kunne det jo godt være, at disse beslutninger var blevet stadfæstet. Men man henviste alene til cirkulæreskrivelsen, og da var det, at ankestyrelsen greb ind. Man skal huske – og det er også det, ministeren har gjort opmærksom på – at det er ud fra et skøn i det enkelte tilfælde, at socialudvalget tager sine beslutninger, og da mente man åbenbart i ankestyrelsen – sådan kan man tolke det – at det havde man ikke gjort i